

Äpi, äpi, tulge äpi! Kirikulised ruttasid wärsi tema järele weski siise ja nägi wad seal, mis kõle on öölda. Kui w ratast oli möldri kuest finnihakanud, teda rataste wähele tömmantud ja luud fondid puruks peksnud, aina parem käewars paistis alles wälja, kolm förme seisivad ülespoole vtsegu wänduja inimese förmel, — siis oli weski seisma jäänd. Kui mu isa möldri oli rataste wahelt wäljatömmantud ei leitud enam hingge sees olemaast.

„Jumala weski käib hiljukesti, aga tema jahwatab peenikejeks!” ütles üks meie naaber, kui mehed surnukeha pörandale paniwad ja waatas sedda ööldes mu isa otša. Kodu rääkisime ižaga jest hirmast loest, ja mina tuletasin seda sama wanarahwa sõna meeles, oga isa noomis mind fangeste sellepäraast ja ütles: „Minu päralt on kätemaksmine, mina tahab kätemaksta, ütleb Issand!”

Seda aega oli 7 aastat, et Pastjan wöö rail mail oli reisimas, siis tuli tema koju. Mina olin senni juba mehele saanud, ja minu isa oli mite faua pärast seda, kui ta

meie käed oli kokupannud ja meid önnista-
nud, süt ilmast rahulikult lahkunud. Past-
jan ise hakkas nüüd möldri ammeti peale. Ta
oli selle pitka ajaga mitu rahwast ja mitu
rahwamaad läbitänud ja ta oma kiiteldes
hoopis Murjanimaal olnud, aga head ei
olnud ta midagi juure öppind, ei möistnud
temagi orgipääwa ja pühapääwa wahet pida-
da, ja kui meie önnistegija ütleb, et ükski
ei wöi fakt isandat teenida, siis läks se sõna
Pastjani kohta üsna töeks, aina rahafot oli
temale Jumalaks.

Ühel öhtul, mina seisin just ukse al, tuleb
üks wööras ratsamees mööda külauulitsat
otse meie poole, pea rätifuga finniseutud,
nägu kahwatand ja walge nagu sein, wahib
ajuti tahapoolle nagu kartes ledagi teda taga-
ajawa. Üksesse kohal peab hobuse finni, tere-
tab ja ütleb ennast Rootsilase olewa, kes
pidab waensaste paku minema, ja oma haa-
watud peaga ja ütlemata wäsimusega ei saa
enam paigalt edasi mindud. Palus mind
siis Jumala feeli enesele ja oma wäsimind loo-
male öömaja lubada, hommie, ütles, jäalle